Charita Jeseník

OKÉNKO

Úvodní slovo

Milí přátelé,

krásné letní období je již za námi a říjen přichází s barvami podzimu a s chladnějšími rány a večery. V tomto čase snad všichni vyhledáváme teplo domova.

Pro každého z nás znamená domov něco jiného. Pro někoho je to místo setkávání s rodinou, pro jiného vůně kávy, oblíbené květiny nebo pocit bezpečí a klidu. Především jej však tvoří lidé, kterým na sobě záleží a svou lásku dávají najevo třeba jen maličkostmi. Může to být úsměv, vlídné slovo, obejmutí, pohlazení. Někdy to však bereme jako samozřejmost, těchto věcí si nevšímáme a nedáváme jim důraz, který si zaslouží.

Jsem ráda, že náš Domov pokojného stáří sv. Františka není pro klienty pouze místem, kde žijí a kde je o ně pečováno, ale je skutečným domovem, místem života. Každý z nich si přináší svůj jedinečný příběh, vzpomínky, radosti i starosti. Naším úkolem je přijímat tyto příběhy s úctou a vytvářet prostředí, ve kterém se mohou cítit bezpečně, důstojně a především jako doma.

Každý z pracovníků se snaží toto místo naplňovat laskavostí, porozuměním a pochopením. Ne vždy je to ale lehké a mnohdy to vyžaduje hodně úsilí a také sebezapření. I my jsme jen lidé, kteří prožívají různé etapy svého života, starosti, trápení a bolesti, ale ve chvíli, kdy otevřeme dveře Domova, jsme tu pro klienty, kteří nás potřebují. Jejich úsměv, spokojenost a mnohdy i to jedno slovo „děkuji“ je důkazem toho, že svou práci děláme dobře a že má smysl.

Velké a upřímné
DĚKUJI.

Gabriela Danielová
vedoucí Domova pokojného stáří sv. Františka

Společně to zvládneme

Průměrný věk na Jesenicku roste a seniorů bude stále přibývat. Jak se na tuto změnu připravit a vytvořit fungující síť podpory? Nejen na toto téma se zaměří vzdělávací setkání „Péče o blízké doma – společně to zvládneme!“, které připravila Charita Jeseník.

Stárnutí populace se dotýká nás všech. Každý čtvrtý obyvatel Jesenicka je starší 65 let a přibývá seniorů, kteří potřebují pomoc druhých. Kapacity pobytových služeb však nestačí, a tak péče často zůstává na rodinách. O to důležitější je podpora těch, kteří chtějí svým blízkým umožnit zůstat co nejdéle doma.

Právě proto připravila Charita Jeseník s podporou města Jeseníku na 26. listopadu setkání, které nabídne v Zimní zahradě Priessnitzových léčebných lázních od 9 hodin prostor pro sdílení zkušeností, předávání informací i společné hledání cest, jak podporu neformálně pečujících na Jesenicku dále rozvíjet. „*Je potřeba se připravit na dopady demografické křivky. Pojmenovat, co nám chybí. Cílem je také přizvat k řešení tohoto tématu samosprávu, která je pro další posun v této problematice nesmírně důležitá,*“ vysvětluje ředitelka Charity Jeseník Mgr. Helena Paschkeová. Podle ní je podstatné, aby se do hledání řešení zapojily nejen sociální a zdravotní služby, ale také obce, které mohou významně ovlivnit podobu podpory v regionu.

Dopolední program zahájí Helena Paschkeová. Na ni naváže vedoucí úseku sociálních služeb Jana Kotková, která představí služby a možnosti pomoci, které Charita Jeseník nabízí. Vedoucí Odlehčovací služby sv. Zdislavy Milena Rygelová povede rozhovor s paní, která pečovala o svou maminku až do jejích posledních dnů. Zkušenosti s podporou pečujících v jiném regionu představí Zdeňka Hrubá z Charity Zábřeh. Ukáže, jak propojit pomoc rodinám, sociální služby, obce a další organizace do fungující sítě podpory.

Setkání zakončí Michaela Krausová z organizace České priority prezentací o tom, jak se už dnes může Jesenicko připravovat na stárnutí obyvatel.

Vstup je zdarma, nutná je registrace do 23. listopadu. Více info na straně 9.

Co nás čeká v listopadu...

- **Svátek své patronky** oslaví v Charitním domě sv. Anežky
- **Bělou v pohybu** si užijí uživatelé Denního stacionáře Šimon
- **Cestopis o Irsku** čeká na seniory v DPS sv. Hedviky
- **Workshop na výrobu svíček** připraví Centrum pomoci sv. Martina
- **Charita Jeseník** připravila pro pečující vzdělávání o nutriční péči

Čtěte dál...

- **Dožínky přinesly radost** (str. 2)
- **Loučení je náročné** (str. 3)
- **Sbírka potravin** (str. 5)
- **Rozhovor** (str. 6-7)
- **Duchovní zamyšlení** (str. 12)

Dožínky přinesly radost

Září je tradičně spojeno s oslavou sklizně. Už naši předci děkovali při dožínkách za úrodu. Tradiční oslavu sklizně si v uplynulých dnech užili také klienti Domova pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě i sousedního Charitního domu sv. Anežky.

Krásné počasí přímo lákalo k pobytu na čerstvém vzduchu, a tak pracovníci Charitního domu sv. Anežky připravili dožínkovou oslavu na květinami vyzdobeném dvorečku. „Na grilu jsme smažili bramboráky, které mají klienti velmi rádi a doslova nám mizely přímo pod rukama. K tomu jsme napekly voňavé jablečné záviny, připravily domácí limonády a nechyběla ani naše oblíbená česneková očka," prozradila aktivizační pracovnice Anna Tesařová.
Dožínky ale nebyly jen o dobrém jídle. O příjemnou náladu se postaral taneční soubor Čekanky ze Supíkovic, jehož vystoupení a kostýmy sklidily velký úspěch. „Že se letošní dožínky opravdu vydařily, dokazovalo i to, že se klientům ani nechtělo domů," uvedla Anna Tesařová.

Poděkování za krásné odpoledne patří také rodinám klientů, které si udělaly čas a přišly strávit slavnostní chvíle se svými blízkými. „Pro nás i pro naše klienty to znamená mnoho," dodala Anna Tesařová.
Dožínková atmosféra zavítala také do Domova pokojného stáří sv. Hedviky. Stejně jako tomu bývalo dříve u hospodářů a v zemědělských podnicích, i tady přípravy začaly výzdobou. Při povídání a vzpomínání na dožínky, jak je znali ze svého mládí, vyráběli klienti společně s aktivizační pracovnicí Martinou Kovaříkovou různé dekorace. Při tvoření si přitom procvičili jemnou motoriku, cit pro barvy i proporce.
Na sluncem zalitém nádvoří se klienti pustili do aranžování kytic, ale i zdobení věnců z přírodnin. Korpus nejdříve obalili kukuřičným šustím a poté na něj připevňovali obilné klasy, květy zlatobýlu, jeřabiny a další rostliny. „Naši klienti se společně s aktivizační pracovnicí postarali také o krásnou dožínkovou výzdobu vchodu do domova. Neopomněli ani na zkrášlení vnitřních prostor, kam umístili zeleninové bedýnky s kukuřicí, bramborami a dýněmi, které nezapomněli ozdobit vlastnoručně navlečenými korálky z jeřabin," uvedla koordinátorka péče Vladislava Koisová.
A pak už byl prostor na oslavu, dobré jídlo, příjemné povídání a vzpomínání, jak klienti prožívali dožínky za svého mládí.

Jak správně na pelmeně?

Chuť dobrého jídla spojuje. Přesvědčili se o tom účastníci workshopu přípravy ukrajinských pelmení, který uspořádalo Centrum pomoci sv. Martina.

Kurzy vaření patří mezi veřejností k velmi oblíbeným a ani tentokrát nebylo o zájem nouze. U jednoho stolu se sešli Češi i Ukrajinci, aby poznávali tradice svých sousedů.
Připravit těsto, naplnit vykrájená kolečka masovou směsí s bylinkami, dát jim správný tvar a povařit je v hrnci s vodou. Tak by se ve stručnosti dalo popsat dění u stolů, kde to během dopoledne bzučelo jako ve včelím úlu. Pod vedením zkušené kuchařky si účastníci osvojili celý postup přípravy této oblíbené ukrajinské speciality.
„Bylo to příjemné dopoledne," zhodnotila akci vedoucí služby Adéla Raifová. Hotové pelmeně si pak návštěvníci vychutnali se zakysanou smetanou. Někteří si je oblíbili také v kombinaci s octem, který této specialitě dodává zcela nový chuťový rozměr.

Kalendárium

- **2020** – Charita Jeseník se zapojila do programu „ČSOB pomáhá regionům" s projektem „Pereme, sušíme, žehlíme …", s nímž získala vybavení pro prádelnu v Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě.
- **2024** – Po ničivých povodních měly pracovnice Vývařovny AVE Vidnava náročné období. Staraly se i o hasiče, vojáky a lidi, kterým voda sebrala vše.

Stalo se ...

Záda protáhnou žebřiny

V Domově pokojného stáří sv. Františka mají novou cvičební pomůcku. Sociální pracovnice Monika Buryánková věnovala domovu žebřiny, které při cvičení využijí nejen chodící klienti, ale také ti, kteří používají invalidní vozík. Pevně připevněná pomůcka jim pomáhá například při vstávání z vozíku, ale také při procvičování úchopu a posilování rukou a nohou.

Loučení je náročné

Doprovázení člověka na konci života patří k nejnáročnějším okamžikům. Každé takové rozloučení je nejen těžkou chvílí pro rodinu a blízké, ale také pro pracovníky Charity Jeseník, kteří o klienty denně pečují a sdílí s nimi jejich radosti i starosti.

Přestože je smrt přirozenou součástí života, na odchody klientů se nedá zvyknout. I proto připravila Charita Jeseník pro své pracovníky vzdělávání zaměřené na paliativní péči. V Charitním domě sv. Anežky ve Vidnavě se rozhodli věnovat tomuto tématu ještě více prostoru. Pracovníci cítili potřebu mluvit o svých pocitech, sdílet otázky a hledat cesty, jak v nejtěžších chvílích podpořit umírajícího člověka i jeho rodinu. Jejich pozvání přijal otec Petr Fiala, který jim nabídl duchovní podporu.

„Bylo to pro nás velmi přínosné. Setkání se neslo ve velmi otevřené a přátelské atmosféře. Společně jsme hovořili o tématech, která jsou součástí naší každodenní práce, a přesto pro nás nikdy nejsou samozřejmá. Zaměřili jsme se na to, jak citlivě komunikovat s člověkem, který se blíží ke konci života, jak být oporou jeho blízkým a jak přistupovat k rodině, která se právě loučí s milovaným člověkem," uvedla aktivizační pracovnice Anna Tesařová.

Pracovnice domova se zajímaly, co mohou ještě více udělat pro klienty v jejich posledních chvílích, jak jim být nablízku a jak jim i jejich rodinám nabídnout pocit bezpečí, klidu a lidské blízkosti. „Někdy totiž nejsou nejdůležitější slova, ale právě naše přítomnost, naslouchání, laskavý dotek nebo obyčejné lidské pochopení," řekla Anna Tesařová.

Důležitou součástí setkání bylo také téma, jak se s úmrtím klientů vyrovnávají sami pracovníci, pro které není jejich práce jen o poskytování péče, ale i o vztazích, které během společného času vznikají. Když přijde chvíle rozloučení, dotýká se všech. Jak otec Fiala podotkl, je důležité dát prostor vlastním emocím a nebát se o nich mluvit, protože ani v náročných chvílích nemusí zůstávat se svými pocity sami.

„Děkujeme otci Petru Fialovi za jeho milou návštěvu v našem domově, za jeho čas, otevřenost a ujištění, že laskavost, respekt a obyčejná lidská blízkost mají v péči o člověka na konci života nezastupitelné místo. Protože i když někdy nemůžeme změnit to, co přichází, vždy můžeme ovlivnit, jakou cestou člověka doprovodíme. S úctou, pochopením a otevřeným srdcem," dodala Anna Tesařová.

Radost ze společného setkání

Denní stacionář Šimon si po loňské zkušenosti nenechal ujít Dýňovou slavnost, kterou v areálu ZŠ Průchodní v Jeseníku uspořádal spolek Sudetikus.

Návštěvníci si mohli v tvořivé dílně za symbolický příspěvek ozdobit a slepit marmeládou linecké cukroví ve tvaru dýní. To s předstihem napekli uživatelé stacionáře společně s pracovnicemi v rámci klubu Moje domácnost. Domů si pak odnášeli nejen sladkou odměnu, ale také radost z vlastnoručně dokončeného výrobku.

Stacionář se také zapojil do soutěže o nejhezčí vyřezávanou dýni, která patří k oblíbeným bodům programu. Ani letos nechyběly nápadité výtvory. Mezi vystavenými výtvory byla krásná sova, kterou společně vytvořili uživatelé stacionáře.

Akce byla pro účastníky příležitostí představit veřejnosti své dovednosti, setkat se s novými lidmi a užít si příjemné podzimní odpoledne plné dobré nálady a tvoření.

Stane se ...

Domov plný barev

Asi každý z nás má rád, když je kolem něj příjemně a útulno. Podzim k tomu nabízí spoustu inspirace – barevné listí, větvičky, šišky i nejrůznější plody. Právě z nich vyráběli senioři v Domově pokojného stáří sv. Františka při aktivizačních činnostech dekorace, kterými si vyzdobili společné prostory domova, ale také při nich podpořili jemnou motoriku a fantazii.

Cesta za zázraky

V rámci projektu Letem světem se o své zážitky z návštěvy poutního místa Medžugorje v Bosně a Hercegovině, známé díky zjevením Panny Marie, se se seniory Domova pokojného stáří sv. Hedviky podělila aktivizační pracovnice Martina Kovaříková. Hovořila také o organizaci Mary's Meals, která zajišťuje školní stravování dětem v nejchudších částech světa.

Večer, který měl smysl

Benefiční divadelní představení Hra lásky a náhody, které se uskutečnilo 10. října v Divadle Petra Bezruče v Jeseníku, přineslo nejen kulturní zážitek, ale především 171 000 Kč na podporu vzniku Centra pro pečující.

A myslím, že můžu říct, že se tento benefiční večer opravdu povedl.

Když jsme začali benefiční představení připravovat, měli jsme před sebou poměrně velký úkol. Chtěli jsme uspořádat akci, která přiláká lidi, nabídne jim příjemný večer a zároveň pomůže dobré věci. Dnes, když se ohlédnu zpět, mám radost, že se to podařilo. **Divadlo bylo téměř zaplněné,** atmosféra skvělá a publikum se bavilo od začátku až do konce. Mladí herci z pražského souboru **Kolekce Parchant** předvedli francouzskou komedii Hra lásky a náhody s velkou energií, humorem i nadhledem. Někdy se červenaly tváře, jindy se smál celý sál. A závěrečný potlesk ve stoje byl krásnou tečkou za celým večerem. Velmi si vážím toho, že se všichni účinkující vzdali svého honoráře a podpořili tak vznik Centra pro pečující. Herci byli po představení mile překvapeni nejen přijetím od diváků, ale také zázemím a péčí, kterou jsme pro ně připravili. Občerstvení, příjemné prostředí i drobné dárky od místních firem jim udělaly radost. V krátkém rozhovoru po představení nám prozradili, že někteří byli na Jesenicku poprvé a náš kraj si opravdu oblíbili. Velmi ocenili také publikum a atmosféru v divadle. Dokonce zazněla i chuť navázat na tuto spolupráci v budoucnu, což nás samozřejmě těší. **Před začátkem představení poděkovala paní ředitelka všem,** kteří se do benefice zapojili, ať už finanční podporou, nebo osobní účastí. **Zvláštní poděkování** patřilo také našim partnerům a dárcům, kteří přispěli významnou částkou a pomohli nám přiblížit se k cíli. Mezi diváky jsme přivítali také několik lidí, kteří sami pečují o své blízké. Právě pro ně bude Centrum pro pečující jednou určeno. Radost mám i z účasti studentů jesenické střední školy, kteří mají vlastní divadelní spolek. Bylo hezké, že se mladí začínající herci mohli přijít podívat na své vrstevníky, kteří už sbírají zkušenosti na divadelních prknech. **Chtěl bych poděkovat** také kolegům z Charity Jeseník, kteří si koupili vstupenky, přišli nás podpořit nebo se zapojili do příprav. Velké poděkování patří především mému týmu, který odvedl spoustu práce při organizaci, propagaci i samotné realizaci celé akce. A rád bych zvlášť zmínil Adélu Raifovou, která sice není součástí našeho týmu, ale nabídla nám pomocnou ruku a významně se na přípravách podílela. Moc si toho vážím. **Výsledných 171 000 Kč** je pro nás krásnou odměnou a zároveň závazkem pokračovat dál. Peníze podpoří vznik Centra pro pečující, které má nabídnout pomoc lidem, kteří dlouhodobě pečují o své rodiče, partnery nebo jiné blízké. I oni totiž potřebují někdy vypnout, odpočinout si, poradit se a načerpat nové síly. **A tím naše snaha nekončí.** Na benefiční představení naváže další fundraisingová kampaň, kterou plánujeme spustit v předvánočním období. Opět bude věnována **vzniku Centra pro pečující.** Během jednoho měsíce bychom ji chtěli představit veřejnosti, takže věřím, že o nás ještě uslyšíte. Jsem rád, že se podařilo spojit tolik lidí pro jednu dobrou věc. Odnáším si nejen krásný zážitek, ale hlavně pocit, že naše společná práce má smysl. A za to patří velké díky všem, kteří byli u toho.

Kamil Šebesta, vedoucí fundraisingu a PR

Pomáhat potřebným

Už v sobotu 14. listopadu se uskuteční tradiční podzimní Sbírka potravin, do které se pravidelně zapojuje i Charita Jeseník. Pracovníci Centra pomoci sv. Martina budou s dobrovolníky čekat po celý den na dárce v supermarketu Lidl v Jeseníku.

Pomáhat nemusí znamenat velká gesta. Stačí při běžném nákupu přihodit do košíku jednu či dvě položky navíc a po zaplacení je odevzdat dobrovolníkům, kteří budou v supermarketu přebírat dary od 8 do 18 hodin. Tým Charity Jeseník poznáte snadno podle zelených zástěr. Rád převezme vaše příspěvky a zodpoví také případné dotazy.

K nejpotřebnějším položkám patří trvanlivé potraviny, například masové konzervy a hotová jídla, instantní polévky, dětská výživa, těstoviny, rýže, luštěniny, cereálie, olej, cukr, trvanlivé mléko, hotové omáčky, káva, čaj, sirupy či kečup. Vítaná je také drogerie – prací prášky, dětské pleny, kosmetika, šampony, mýdla, zubní pasty, vlhčené ubrousky, toaletní papír nebo hygienické potřeby.

„Je důležité zmínit, že všechno, co od dárců získáme, zůstává u nás v Jeseníku, v Centru pomoci sv. Martina. Každý dar si rychle najde svého adresáta a pomůže tam, kde je nejvíce potřeba," zdůrazňuje vedoucí centra Adéla Raifová.

Právě v zimním období se na centrum obrací stále více lidí. Na Jesenicku totiž ubývá sezonní práce a lidé přicházejí o část příjmů. Zároveň musí počítat s vyššími výdaji za vytápění a energie, což pro mnohé domácnosti představuje další finanční zátěž. Rodinné rozpočty jsou pak natolik napjaté, že na nákup potravin a základních hygienických potřeb nezbývá dostatek peněz.

„V poslední době registrujeme, že přibývá klientů, kteří se ocitají v nelehké situaci a potřebují pomoc. Proto si velmi vážíme každého, kdo se do sbírky zapojí," dodává Adéla Raifová.

Potravinová pomoc směřuje především k osamělým seniorům, rodinám s dětmi, lidem se zdravotním postižením a jednotlivcům, jejichž život nečekaně zkomplikovaly nepříznivé okolnosti. Pomoc přitom dostávají lidé, kteří jsou klienty některé z organizací působících na Jesenicku nebo mají doporučení úřadu.

Podzimní Sbírka potravin tak přichází v pravý čas. To, co pro jednoho znamená pár položek navíc v nákupním košíku, může druhému pomoci zvládnout každodenní život. Děkujeme všem, kteří se rozhodnou společně s námi pomáhat.

Síla vzájemné podpory

Charita Jeseník plní své sliby. V rámci projektu „Pomáháme odlehčit pečujícím na Jesenicku" pořádá setkání pro lidi, kteří se doma starají o své blízké.

Pečující často věnují většinu svého času druhým a na vlastní odpočinek jim nezbývá prostor. Právě proto potřebují povzbuzení, užitečné informace i možnost sdílet své zkušenosti s lidmi v podobné situaci.

První ze série plánovaných setkání nabídlo rozhovor s psycholožkou Martinou Tušerovou, která účastníkům předala odborné rady, i vlastní zkušenosti s péčí o blízkého. Další společná schůzka se uskuteční 10. prosince. V listopadu se zájemci díky Evě Šimaňokové dozvědí více o zásadách nutriční péče. Projekt zahrnuje také supervize, které se uskuteční 19. listopadu a 17. prosince. Pod vedením zkušené odbornice při nich získají bezpečný prostor pro sdílení starostí, předávání zkušeností i hledání nových cest, jak náročnou životní situaci lépe zvládat.

Stane se ...

Adventní zdobení

Vánoce jsou svátky, které si rádi zpříjemňujeme krásnou výzdobou. Než ale nastane jejich čas, čeká nás advent – období příprav a společného těšení. Ani v Domově pokojného stáří sv. Hedviky neponechají nic náhodě. Klienti se během listopadu pustí s aktivizační pracovnicí do výroby adventního věnce. Nezapomenou ani na výzdobu venkovních truhlíků.

Přiveze Martin zimu?

Na svátek sv. Martina se připravují ve všech našich zařízeních. Denní stacionář Šimon navíc pozve na Martinské setkání seniory ze spřáteleného Centra sociálních služeb. Kromě dobrého pohoštění čeká na všechny vědomostní kvíz a také tajemný kufr plný starých předmětů. Účastníci budou hádat, k čemu se kdysi tyto věci používaly.

„Díky, že jsme mohli pomoci,“

shodli se po představení členové Kolekce Parchant

Takový rozhovor jsme v Okénku ještě neměli! Tentokrát jsme o pár postřehů požádali hned sedm členů divadelního souboru Kolekce Parchant, kteří přijeli do Jeseníku s inscenací Hra lásky a náhody. Mladí divadelníci se nebojí provokovat, bourat hranice a vytvářet nezapomenutelné zážitky. Na benefičním představení navíc ukázali, že jim záleží i na druhých – výtěžek podpoří vznik nového Centra pro pečující. Jaké tedy byly jejich dojmy z Jeseníku a co je na divadle baví? Začtěte se do rozhovoru s Prokopem Zachem, Zuzanou Matuškovou, Ondřejem Stupkou, Maximiliánem Dolanským, Alisou Gertsovskou, Jiřím Dlouhým a Šimonem Fikarem.

Vy v Praze momentálně všichni hrajete v jednom divadle?

Zuzka: Ne, my jsme všichni studenti, kromě Maxe.

Prokop: Hrajeme všichni v jednom divadle, a to je Studio Citadela, kde máme společný soubor. Je to naše zázemí a naše divadlo, kde tvoříme – v Klimentské 16 na Dlouhé třídě. Snažíme se dělat profesionální divadlo sami od sebe. Není to nějaká budova, která má škatulku nebo štítek: „tady je to divadlo“. My máme prostě místo, kde se dá hrát a kde se vejde šedesát lidí. Je to náš prostor, kde my tvoříme, takže vlastně máme divadlo.

Max: Ale jinak se všichni známe z konzervatoře. Kde jsme všichni společně studovali.

Šimon: Všichni tak jako různě po ročnících jsme studovali nebo ještě studujeme na pražské konzervatoři.

Říkáte si Kolekce Parchant. Jak vznikl ten název? Kdo ho vymyslel, čí to byl nápad? Je to dobrý, to musím říct. Každopádně to zaujme.

Jirka: Jestli je to dobrý, tak v tom případě jsem to vymyslel já.

Šimon: Ano, vymyslel to Jirka.

Jirka: Není to pravda.

Max: My jsme se snažili vymyslet nějaký název. Trefný pro naši mladou partu. Ale jak jsme k tomu došli, to už si nepamatuju.

Šimon: Dělá se kolekce umění.

Prokop: Ne, byla to kolekce jako oblečení, protože my všichni se strašně oblíkáme a žijeme svýma stylama. Už jsme nechtěli být studio ani soubor, a tak prostě přišla Kolekce: nového oblečení, nových věcí, věcí, který dělají ohlasy a můžou udělat větší bordel.

Vaše představení v Jeseníku bylo benefiční, takto jsme to celý rok i společně komunikovali. Bylo pro vás složité se rozhodnout, že se vzdáte svého honoráře?

Prokop: Ne, vůbec.

Šimon: Já mám pocit, že jsme o tom takto ani neuvažovali. Jsme hrozně rádi, že tam bylo takhle tolik lidí, a že tam byly takhle skvělé ohlasy.

Prokop: Že to má možnost jako pomoci dalším, takže to je jakoby super. Parchanti mají i svatozář.

Jirka: Nejsou to jenom parchanti.

Výtěžek z dnešního představení chceme použít na vznikající Centrum pro pečující. Pro lidi, kteří se starají doma o své blízké. Chceme jim pomoci, aby mohli doma všechno zvládnout. Setkal se někdo z vás s domácí péčí, kdy bylo potřeba ji nějak zajistit? Nebo je to téma, které je pro vás zatím úplně cizí?

Ondra: Já jsem zažil takový příběh s tetou, která byla hodně vážně nemocná, ale nemohla si dovolit někoho, kdo by se o ní chodil starat. Takže jsme si to rozvrhli vlastně mezi širší rodinou, jako mezi bratranci, a vlastně jsme se tam tak střídali. Takže já jsem to nějakým způsobem zažil.

Max: Já ne, pro mě je to vlastně docela zatím cizí.

Šimon: Já si pamatuji, že u mamky mojí babičky to bylo taky takový těžší. Nemyslím si, že to je pro nás něco cizího, všichni nějak vnímáme, že je potřeba pomáhat starším z naší rodiny.

Max: Ale je to asi samozřejmost.

Šimon: Stoprocentně.

Prokop: To se asi uvidí vždycky až v ten moment, jestli to je samozřejmost nebo není. Spousta lidí se lekne v tom okamžiku, když vidí, že někdo potřebuje opravdovou pomoc a že to záleží na tobě. Tak pak je ta zodpovědnost neúprosná. Takže já taky sám nevím. Jako starali jsme se o dědu, ale netroufám si říct, že já jsem se o něj nějak víc staral. Byl jsem tam pro něj, to jo, a věřil jsem a držel jsem mu palce; stejně tak babičce. Ale že bych se jako by staral? Hlavně tam byli moji rodiče. Takže já to sám nezažil. Ale sám se bojím téhle zodpovědnosti, až přijde. Život je cyklus, takže ona přijde…

To je jasné, ale s věkem roste i síla… Ty situace v Charitě zažíváme, a proto je hodně důležité, když má člověk někoho, o koho se může opřít.

Prokop: To my se máme.

Šimon: A určitě se mohou ostatní opřít o nás.

Obracím se teď na Zuzku. Hráli jste tady na Jesenicku, což je pro tebe DOMA. Jaké to bylo? Bylo to jiné než třeba v Praze pro anonymní publikum?

Zuzka: Jo, tak to rozhodně; to rozhodně bylo jiný, ale vlastně jsem byla nervózní spíš včera, protože jsme ještě hráli v Javorníku. Byla jsem zvědavá, jak to dopadne. A tím, že to dopadlo dobře, tak dneska už jsem byla z toho míň nervózní. Já jsem věřila tomu a byla jsem si jistá, že to bude mít úspěch a že to zahrajeme dobře. Ale spíš jsem se bála toho všeho, jak to proběhne a byla jsem taková nervózní, aby se to všem líbilo, aby byli herci spokojení a tak dále.

Kolikáté je to vaše představení?

Prokop: Po kolikáté hrajeme tohle? Třeba po třicátý. Premiéra byla loni v květnu ve Studiu Citadela. My už jsme tam hráli Rychlé šípy, měli jsme tam Audienci od Havla. Teď tam zkoušíme s kluky hru, kterou

jsem napsal, ta má premiéru 24. října. (hra „Ale ty červánky jsou stejně nejkrásnější“). A potom nás čekají další věci. Někdy v květnu by měla být další premiéra, takže tam ten prostor ožívá.

Který žánr je pro vás srdcovka, třeba tady ta komedie nebo spíše drama?

Prokop: Já nemám asi žánr, já mám ty lidi. S touhle partou mně je jedno, co asi budu hrát za žánr. Jde o ty lidi. Každý žánr samozřejmě má něco do sebe a nikdy to nebude fungovat, když nemáš jako člověka, se kterým to můžeš sdílet, se kterým můžeš sdílet tu radost z té věci. Být sobecký, jako že mě baví tohle, to úplně v tom divadle nejde, nebo se na to doplácí. Takže já, když mám tuhle partu, se kterou hraji, tak mi je jedno, jestli je to tragédie, komedie, absurdní drama nebo cokoliv. Hlavní je, když je to s nimi.

Šimon: A tvoříme to hlavně jako my, takže to jde z nás a o to jde.

Šlo to vidět. Vedle mě seděla jedna devadesátiletá paní, a to představení pro ni bylo hodně emocionální a tebe si, Zuzko, velice chválila.

Zuzka: Jé, děkuji.

Bylo to jako dynamické, co se týká emocí.

Šimon: To jsme rádi.

A jak kloubíte hraní se školou? To je dost náročný, ne?

Prokop: Ne, vůbec. My jsme mladý... Jako my si na to stěžujeme, ale nemáme ještě moc na co. Děláme školu a jsme unavení, protože se nám někdo snaží předat svoje moudra. Tak si tak zívneme, ale pak jdeme jako odsud normálně zkoušet, pak stejně máme náladu na to si dát pivo a kecat o jiných věcech, do kolika chceme do rána. Tak proč bychom nemohli zkoušet odpoledne. Takže to koulíme takhle, jenom si na to rádi všichni stěžujeme.

Jste rodilí Pražáci?

Prokop: Ondra je z Plzeňska.

Jirka: Narodil jsem se v Praze, celý život jsem vyrůstal na Kladensku a teď jsem se zase přestěhoval. Takže by se dalo říct, že jsem rodilý Pražák, ale vlastně to tam vůbec neznám.

Alisa: Já jsem vyrůstala v Teplicích, od tří let.

A v Jeseníkách jste poprvé?

Šimon: Já jsem tu podruhé, my jsme tady byli lyžovat se třídou na Ramzové.

A byli jste se tady u nás někde podívat?

Zuzka: Byli jsme se podívat po Javorníku, na zámku. Chtěli jsme i do Račího údolí a do Tančírny, ale to jsme už nestihli.

Šimon: No to mě teda mrzí.

Zuzka: Aspoň taková motivace přijet znovu.

V Tančírně by vaše představení bylo moc krásné.

Zuzka: Mě by se to teda líbilo. Třeba konkrétně ty Červánky si myslím, že do Tančírny by byly úplně magický, jakože by to bylo fakt strašně krásný. Takže třeba někdy…

Co vás každého jednotlivě v nejbližší době čeká? Chystáte něco v divadle, televizi?

Prokop: Max Dolanský je v Komorní scéně Aréna v Ostravě.

Max: To je můj mluvčí. Mluvčí Maximiliána Dolanského. (smích). Já jsem teďka v procesu zkoušení. Příští týden už je generálkový a 31. 10. mám první premiéru v angažmá na ostravských prknech v Komorní scéně. Takže to je teďka momentálně aktuální a do budoucna samozřejmě tam budou vznikat další a další projekty. Uvidíme, jak dlouho tam vydržím.

A to znamená, že jste se přestěhoval do Ostravy?

Max: Je to tak.

Šimon: Mě teď 16. 10. čeká v Ústí nad Labem premiéra West Side Story. A potom ještě v Městském divadle v Brně zkoušíme představení Carmen. A tím nejhlavnějším je premiéra našeho nového autorského představení „Ale ty červánky jsou stejně nejkrásnější“ 24. října od osmi hodin. A 20. listopadu je první repríza.

Jirka: Seriál Ulice. To se točí tak průběžně. Ale pro mě jsou teď nejdůležitější taky ty Červánky.

Zuzka: Mě čekají Červánky. Samozřejmě, to je teďka nejblíž. A dostudovat konzervatoř. Zbývá tři čtvrtě roku. Diplomová práce a absolutorium. Není moc času.

Alisa: A máme premiéru ve škole 6. listopadu (Divadlo Na Rejdišti). Hrajeme „Dvacet tisíc stránek“. Autor Lukas Bärfuss.

Jirka: Je to dlouhý.

Ondra: A mě čekají taky Červánky. No.

Prokop: My teď fakt děláme všichni hodně spolu. Já myslím, že kdyby Max nebyl v Ostravě, tak taky řekne Červánky. Ale tak jako tak nás čekají, myslím, že krásný věci.

Určitě, život je před vámi. Takže díky moc. Vážím si vaší pomoci a jsem moc ráda, že všechno klaplo.

Všichni: My moc děkujeme, že jsme tady byli a že jsme mohli pomoct a věříme, že jste si to užili.

Děkuji za rozhovor.

Medailon

*Mladý divadelní soubor **Kolekce Parchant** vznikl z iniciativy několika začínajících herců, kteří se rozhodli vydat vlastní cestou a společně se pustit do divadelní tvorby. Jejich domovskou scénou je pražské Studio Citadela, kde uvádějí své divadelní inscenace. **Mezi členy souboru patří** Prokop Zach, Zuzana Matušková, Ondřej Stupka, Maximilián Dolanský, Alisa Gertsovskaya, Jiří Dlouhý a Šimon Fikar, kteří se divákům představili v Jeseníku. Kromě nich patří k členům souboru Šimon Novák, Maxmilián Kocek, Matouš Vyšata, Aneta Kalertová, Otto Dušek a Marek Cimbál, který je autorem hudby k divadelním inscenacím souboru.*

HRA LÁSKY A NÁHODY

benefiční představení

Rodačka z Javorníku, Zuzka Matušková, si plní své sny. Vystudovala Pražskou konzervatoř a kromě Kolekce Parchant působí na scénách v Divadle na Vinohradech, Divadle na Rejdišti nebo ve Východočeském divadle Pardubice. Slyšet ji také můžeme v rádiu SPIN. Věnuje se rovněž dabingu a objevuje se ve studentských filmech i televizních seriálech.

Alisa Gertsovskaya pochází z ruského Toljatti. Studuje herectví na Pražské konzervatoři, hostuje v Hudebním divadle Karlín a věnuje se také režii. Diváci ji mohou znát ze Zlatovlásky nebo ze studentského filmu Odolnost materiálů.

Rodiči Maximiliána Dolanského jsou známí herci Lenka Vlasáková a Jan Dolanský. Cestu k herectví si ale buduje vlastními silami. Absolvent Pražské konzervatoře zaujal rolemi v seriálech Limity, Buldok z Poděbrad či Polabí a objevil se také ve filmu High School Heist.

Dvacetiletý Jiří Dlouhý, se stejně jako jeho dvojče Jan, vydal ve šlépějích slavných rodičů, herečky Petry Jungmannové a zesnulého herce Vladimíra Dlouhého. Jiřího můžeme spolu s bratrem vidět v seriálu Ulice. Loni zaujal hlavní roli ve snímku Fichtelberg a rolí handicapovaného mladíka Patrika Fišera ve filmu Neporazitelní.

Ondřej Stupka je student hudebně-dramatického oboru Pražské konzervatoře a jeden z talentů nastupující generace českých herců. Diváci ho mohou znát ze seriálů Ordinace v růžové zahradě, Specialisté či Limity, výrazně zaujal také ve filmu Vlny režiséra Jiřího Mádla.

Přestože v něm diváci na první pohled poznají syna známého herce Romana Zacha, Prokop si úspěšně buduje vlastní uměleckou cestu. Absolvent Pražské konzervatoře propojuje herectví s tancem a vedle filmových, televizních i divadelních rolí se věnuje také autorské tvorbě ve Studiu Jantar, které s přáteli založil.

Šimon Fikar je devatenáctiletý student hudebně-dramatického oboru Pražské konzervatoře. Věnuje se herectví, muzikálu a dabingu, ovládá hru na několik hudebních nástrojů a rozvíjí se také ve zpěvu, tanci i stepu.

Charita Jeseník

Péče o blízké doma – společně to zvládneme!

Aktuální výzvy v oblasti péče o seniory a podpory neformálních pečujících v regionu ORP Jeseník.

26. listopad 2026

Priessnitzovy léčebné lázně a.s.
Zimní zahrada

09:00 - 09:30	**Prezence účastníků, zahájení**
09:30 - 09:45	**Úvodní slovo** *Mgr. Helena Paschkeová, ředitelka Charity Jeseník*
09:45 - 10:00	**Charita Jeseník jako partner v domácí péči** Služby a směřování Charity Jeseník. *Mgr. Jana Kotková, vedoucí úseku sociálních služeb*
10:00 - 10:30	**Zkušenosti z domácí péče** Rozhovor s pečující osobou – zkušenosti a výzvy každodenní péče. *Ing. Milena Rygelová, vedoucí Odlehčovací služby sv. Zdislavy*
10:30 - 11:15	**Pečující jako klíč k budoucnosti domácí péče: zkušenosti Charity Zábřeh** Zkušenosti Charity Zábřeh s rozvojem podpory pečujících – od přímé podpory rodin až po spolupráci služeb, obcí a dalších aktérů v regionu. *Zdeňka Hrubá, DiS., vedoucí úseku sociálních služeb*
11:15 - 11:45	**Přestávka**
11:45 - 12:30	**Jak bude Jesenicko stárnout? Participativní foresight pro odolnější komunitu** Na základě současných dat, rozhovorů a setkání s místními přiblížíme výzvy spojené se stárnutím na Jesenicku a vize místních pro budoucnost regionu. Zaměříme se přitom na dostupnost péče a zdravotních služeb, osamělost i sociální situaci seniorů a jejich blízkých. Ukážeme také, jak v projektu Odolné komunity využíváme participativní foresight k tomu, aby místní lidé, obce a organizace společně hledali, jak na tyto výzvy reagovat a co mohou začít dělat už dnes. *Michaela Krausová, České priority*
12:30 - 13:00	**Diskuze, závěr**

Nutné přihlášení předem do 23. 11. 2026 / Vstup zdarma

Registrujte se ZDE nebo přes QR kód

Tel: 605 597 329 | Email: michaela.markova@jesenik.charita.cz

Charita Jeseník

Jeseník

Podpora pečujících

Pečujete o svého blízkého?

Péče o druhého člověka je náročná a často nezbývá čas na vlastní odpočinek. I Vy si zasloužíte podporu, porozumění, užitečné informace a chvíli jen pro sebe.

V rámci projektu **"Pomáháme odlehčit pečujícím na Jesenicku"** nabízíme odbornou pomoc, sdílení zkušeností a podporu při péči o blízké. **Cílem projektu je zlepšit kvalitu života pečujících osob i těch, o které pečují.**

CO PRO VÁS PŘIPRAVUJEME V ROCE 2026?

Setkání pečujících

Sdílení zkušeností, vzájemná podpora a inspirace od lidí v podobné situaci.

22. 10. 2026 | 13.30-15.30
10. 12. 2026 | 13.30-15.30

Denní stacionář Šimon
Seifertova 1441/9, Jeseník

Psychologické poradenství

Možnost svěřit se se svými starostmi a získat podporu psychologa při zvládání náročné péče.

Mgr. Martina Tušerová
psycholožka s osobní zkušeností s péčí o blízkého člověka

Supervize pro pečující

Bezpečný prostor pro sdílení zkušeností a starostí i hledání nových možností, jak péči zvládat, za podpory zkušeného odborníka.

19. 11. 2026 | 16.00-18.30
17. 12. 2026 | 16.00-17.30

Denní stacionář Šimon
Seifertova 1441/9, Jeseník

Vzdělávání pro pečující

Praktické informace a dovednosti využitelné v každodenní péči.

3. 11. 2026 | 9.00-12.30

Nutriční péče
Jak strava a pitný režim ovlivňují zdraví a pohodu člověka.

Mgr. Eva Šimaňoková, DiS.

Denní stacionář Šimon
Seifertova 1441/9, Jeseník

NEJSTE NA PÉČI SAMI.

Přijďte načerpat podporu, získat nové informace a setkat se s lidmi, kteří Vám rozumějí.

Mgr. Blanka Vaňková, sociální pracovnice
tel.: 737 055 751
e-mail: blanka.vankova@jesenik.charita.cz

Charita Jeseník

Dušičky – čas vzpomínek

Sychravé podzimní počasí vybízí k rozjímání a vzpomínkám na ty, kteří už nejsou mezi námi. Začátek listopadu tradičně patří dvěma významným křesťanským svátkům – Slavnosti Všech svatých a Vzpomínce na zemřelé, lidově zvané Dušičky.

Zatímco 1. listopadu si připomínáme všechny, kteří podle křesťanské víry dosáhli věčného života u Boha, o den později vzpomínáme na své blízké zesnulé a modlíme se za ně. V těchto dnech míří lidé na hřbitovy, aby upravili hroby, přinesli květiny a zapálili svíčky. Jejich drobné plamínky jako by na chvíli propojovaly přítomnost se vzpomínkami na ty, které jsme měli rádi.

Dušičky ale nejsou jen časem smutku a bolesti ze ztráty. Jsou také příležitostí poděkovat za společně prožitá léta, za laskavost, moudrost i obyčejné každodenní okamžiky, které v nás zůstávají. Každý člověk, který prošel naším životem, v něm totiž zanechal svou stopu. Křesťanská víra navíc přináší naději, že smrtí se život nekončí a láska, která nás spojovala, neztrácí svůj význam.

Na své blízké a další zesnulé zavzpomínali také senioři v Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě a Domově pokojného stáří sv. Františka v Javorníku. V myšlenkách se vraceli nejen ke svým rodinám a přátelům, ale také ke klientům, kteří v průběhu uplynulého roku odešli na věčnost. S mnohými z nich totiž sdíleli společný domov, každodenní chvíle i kus životní cesty.

Ve Vidnavě se klienti sešli v aktivizační dílně, kterou pracovníci domova svátečně upravili. Stůl zdobilo podzimní listí a světlo hořících svíček. Každý ze seniorů dostal jednu svíčku, aby ji mohl zapálit za své blízké. Při společném posezení vzpomněli při modlitbě na ty, kteří už nejsou mezi nimi.

Setkání provonělo také tradiční pečivo, které si klienti sami upekli podle starého receptu. Takzvané dušičky a kosti si při hudbě s duchovní tematikou vychutnali spolu s nealkoholickým punčem.

V Domově pokojného stáří sv. Františka se klienti spolu s pracovníky sešli při mši. Poté zamířili ke krásně vyzdobené studni na nádvoří, kde si každý zapálil svíčku a pomodlil se za své zemřelé.

V obou domovech tak vznikl prostor pro tiché vzpomínky, modlitbu i sdílení životních příběhů. Chvíle, kdy nikdo nemusel nikam spěchat a každý si mohl v myšlenkách zavzpomínat na ty, kteří mu byli blízcí. Právě taková zastavení nám připomínají, jak důležité je nezapomínat na všechny, kteří tu byli před námi, a vážit si lidí, které máme ještě stále kolem sebe.

Z mého pohledu

Věnovat čas svým kořenům

Před nějakým dnem mi říká přítelkyně: „Tak si představ, že do Vánoc zbývá jen osm týdnů. Ten čas tak rychle letí.“ Já se zamyslela a odpověděla: „Žijeme moc rychle.“

Tmy nám přibývá, tak se pojďme začátkem listopadu ztišit, trochu zpomalit a věnovat čas svým kořenům. Každý z nás je má, bez nich by tu nebyl. Tma, která přichází brzy v odpoledním čase, nám nabízí možnost zapálit si svíčku, rozsvítit si světýlko či lampičku. Pokud mám vzpomínat na kořeny a mám při tom i světýlko, už potřebuji jen vzpomínky. Staré fotografie nám pomáhají s vybavením si tváří. Trochu už jsme na ně zapomněli. A kolik z nás cítí vděčnost za osoby, které měl a už tu nejsou. Vše asi záleží na vztazích, které s nimi měl. Schopnost vybavit si vzpomínky je na základě silných momentů, které jsme s nimi zažili. Čím starší vzpomínky na osobu blízkou, tím nám mizí ostré obrysy skutečnosti. Už si možná nevybavujeme detaily, ale spíše emoce, jak nám s osobou bylo, co jsme cítili v její blízkosti, kým nám dovolila být. Mnozí z nás mají na co vzpomínat a utužit si tak sílu odkazu, který zde zanechali. Toto vše je možné, když zpomalíme a dovolíme vzpomínkám vyplout z paměti.

Už jste si zavzpomínali doma nebo na hřbitově? Mnozí činí tato místa velmi zdobnými. Nejdůležitější je ale to místo v srdci nebo mysli. To, že dáme prostor pro připomenutí toho, co pro nás znamenali, o co v životě usilovali a kam vlastně směřovali.

Ve zrychleném žití přítomnosti člověk necítí vděčnost za minulost, zároveň se může bát budoucnosti. Ona pověstná atmosféra strachu mi nedovolí žít naplno přítomnost, žít tady na poli svých kořenů, žít vztahy, které mám a naplňovat jejich denní podstatu. Zároveň tvořím minulost. Toto moje malé zpomalení mi znova připomíná návrat k lásce, které mě učila moje máma, má babička, můj dědeček. Protože to byly vztahy žité dennodenní blízkostí, tak je i mé vzpomínání příjemné a cítím se dobře. Lásku by každý hledal asi více na jaře nebo v měsíci květnu. Tu si představuji takovou mladou, svěží, ale pokud hledáte lásku v listopadu, bude zralá, bude moudrá a plná zkušeností. Pokud s takovou láskou vzpomínáme, možná naplňujeme odkaz předků a jejich věčný spánek, tak může být klidný.

Co s tím, když nejsou vzpomínky pěkné, člověk blízký nebyl ke mně hodný a vztahy nebyly dobré? Je dobré postupně se zbavit soudů nad tím, co bylo. Již přijetí minulosti je pro další prožívání důležité a možná jsme prvním krůčkem k odpuštění. Není to jednoduchý děj, bývá postupný a někdy jde o velmi těžkou vědomou práci na uzdravení.

Radka Trunečková
vedoucí úseku zdravotních služeb

Duchovní zamyšlení

Krása podzimu v přírodě i v lidském životě

Podzim je v přírodě obdobím paradoxů. Na první pohled se může zdát jako čas úpadku – stromy ztrácejí své listy, dny se krátí a vzduch chladne. Avšak při bližším pohledu je to období neuvěřitelné hojnosti. Lesy se barví do zlaté, červené, hnědé a všech možných barev. Jako by se chtěly rozloučit tím nejkrásnějším způsobem, jakým dokážou. Země nás učí, že odkládání starého není koncem, ale nezbytným krokem k obnově.

Tento přírodní cyklus nám krásně připomíná i „podzim života“. Pro mnohé z nás je to období, kdy se tempo zpomaluje, velké plány mládí ustupují klidu a síly se přesouvají z venkovního shonu do vnitřního prostoru. Může to vyvolávat smutek z pomíjivosti, ale právě zde se otevírá prostor pro to nejdůležitější: **sklizeň našeho duševního bohatství.** Pokud je jaro časem setí a léto časem růstu, podzim je časem sklizně. V duchovním smyslu to znamená dívat se na to, co jsme během svého života „zaseli“ – naši laskavost, naše činy, naše vztahy a naši schopnost pomáhat druhým. Podzim života není o ztrátě sil, ale o sdílení zralosti. Je to čas, kdy můžeme být pro druhé jako ty zralé plody stromů: poskytovat životní zkušenost, moudrost a naději těm, kteří teprve začínají svou cestu.

Pojďme tedy na tento podzim hledět s vděčností. Nechť nám barvy listí připomínají krásu každého okamžiku a nechť nám klidná noc připomíná, že nás po každém odpočinku čeká nové světlo. V našich srdcích totiž podzim nikdy nezamrzne, pokud v nich stále září plamen dobroty.

Krásně prožité podzimní dny přeje a v modlitbě vyprošuje o. Stanislav

P. Mgr. Stanislav Kotlář
děkan

Krátce

Děkujeme Nadaci VDV za podporu vzdělávání

Co člověku se závažným onemocněním pomůže prožít náročné období života co nejdůstojněji a v bezpečí? Jak mu zajistit citlivou a kvalitní péči a rozpoznat bolest, kterou už nedokáže sám popsat?

Právě těmto otázkám se věnoval kurz „Paliativní přístup v sociálních službách“, kterého se díky grantové podpoře Nadace VDV mohly zúčastnit pracovnice domovů pro seniory Charity Jeseník. Zkušená lektorka Martina Janatková se zaměřila na rozpoznávání bolesti, komunikaci s klienty a jejich blízkými i plánování péče. Připomněla také, jak důležité je všímat si změn v chování lidí, kteří už své potřeby nedokážou vyjádřit slovy.

„Člověk, který býval aktivní, je najednou apatický, neklidný nebo může být i agresivní. Pak je na vás, abyste dokázaly situaci vyhodnotit a pomohly. Důležité je zachovat důstojnost každého člověka a zajistit, aby se cítil v bezpečí,“ zdůraznila lektorka.

Nové poznatky pomohou pracovnicím lépe reagovat na potřeby klientů se závažným a nevyléčitelným onemocněním a citlivěji provázet je i jejich blízké v náročném životním období. Kurz zároveň připomněl, jak důležitou roli při péči hrají všímavost, empatie a schopnost porozumět i tomu, co klienti už nedokážou vyjádřit slovy.

Děkujeme Nadaci VDV za podporu vzdělávání, která pomáhá našim pracovníkům rozvíjet odborné znalosti, významně přispívá ke zkvalitňování péče o všechny klienty našich charitních domovů.

VÝBOR DOBRÉ VŮLE
Nadace Olgy Havlové

Poděkování

Děkujeme za květiny

Ráda bych touto cestou poděkovala paní Ivaně Maškové, dceři naší klientky, za krásný dar v podobě květin a velkých květináčů. Díky nim se náš dvoreček rozzářil a stal se ještě příjemnějším místem pro naše klienty, kteří zde rádi tráví svůj čas.

Velmi si vážíme Vaší pozornosti a ochoty přispět k tomu, aby se u nás naši klienti cítili co nejlépe. **Moc děkujeme!**

vedoucí domova Mgr. Monika Buzková

Domov má nové kotle

V Domově pokojného stáří sv. Hedviky ve Vidnavě se senioři bát zimy nemusí. Díky Olomouckému kraji, který podpořil projekt „Obnova plynových kotlů v Domově pokojného stáří sv. Hedviky“, jsme mohli zakoupit tři nové plynové kotle a zásobník vody, které jsou pro fungování domova naprosto zásadní.

Původní technologické zařízení volalo po výměně již dlouho. Více než 20 let staré kotle neodpovídaly současným bezpečnostním a provozním požadavkům. Zásobník teplé užitkové vody byl rovněž ve velmi špatném technickém stavu a docházelo u něj k trvalému a významnému úniku vody, který nebylo možné řešit běžnými provozními opatřeními.

Olomoucký kraj přispěl na tento projekt částkou 280 700 korun, za což mu velmi děkujeme.

Olomoucký kraj

OKÉNKO. Vydává Charita Jeseník, Zámecké nám. 2, 790 01 Jeseník, e-mail: info@jesenik.charita.cz, www.jesenik.charita.cz. Evid. číslo MK ČR E 21317, č. 11/2026, vychází měsíčně, IČ: 60339241. Vydáno v Jeseníku, dne 1. listopadu 2026.